

P. Verlaine -- M. Pavelić D. I.

MISTIČNI RAZGOVOR

I.

Moj Bog reče: »Ljubi me, moj sinko! Gle mi
Probit bok i Srce, što sja i krv lije,
Noge, što suzama Marija ih miže,
Bolna leđa, koja grijeh tvoj satire mi,
I ruke. I Križ gle, žuč i čavle te mi,
I sve to te uči, da ti ljubiti je
U tom gorkom svijetu, gdje se tijelo smije,
Samo moje Tijelo, Krv i besjede mi.

Nisam li ja tebe na smrt milovao,
Moj brate u Ocu, Duhom dijete moje,
I nisam li stradao ko što pisano je?

Nisam li tjeskobu svu ti projecao,
Znojio se znojem tvojih noćnih jada,
Prijatelju tužni, što me tražiš sada?«

II.

Odvratih: »Gospode, dušu moju reče.
Da, tražim te, i trud badava mi cio.
Al ljubiti tebe! Gle, gdje ja sam sio,
O ti, čija ljubav uvis, ko plam siječe,

Vrelo mira, do kog svaka žeđa teče,
Vaj, bojeve gledni, što no sam ih bio!
Zar stopama tvojim klanjat bih se smio,
A puzanje sramno koljena mi peče?

Ipak ja te tražim ko slijepac po tami,
Da bar sjen ti skriva moje poništenje,
Al ti nemaš sjeni, ljubav ti se penje,

O bunaru tih, grk onim tek, što sami
Propast žele, o ti golo svijetlo svima,
Do oku, na kojem težak cjelov ima;«

III.

— Ljubi me! Ja Cjelov vrh gorâ sam, doli,
Ja sam nad tim okom ova usna žedna
I ta, što te trse, groznica sam ledna,
Bolesniče dragi! Ded se osokoli,

*) O auktoru ove prekrasne pjesme donijet će Život opširniji prikaz.

Ljubi! Dà, ljubav mi ravno uvis voli,
Kud ne stiže tvoja ljubav neugledna,
Ponijet će te kano oro zeca bijedna
K majčin-dušicama, što ih nebo poli.

O jasne mi noći! u njoj tvojih oči!
O svijetla i vode, što ih suton toči!
Sve te nevinosti, tih oltara svetih!

Ljubi me! Gle, to je, što nada sve želim,
Kao Bog tvoj silni ja to mogu htjeti,
Al: mo ž e š me ljubiti — zasad samo velim.

IV.

— Gospode, ne! Dršćem. Užasni su visil!
Tko da ljubi? Koga? Jao, ljubav smjelul
O ne! Tebe, Ružu neizmjernu bijelu
Vjetrova Ljubavi, Tebe, štono svih si

Srce svetitelja, što bit presto nisi
Bogom ljubomornim, Tebe čistu pčelu,
Koja pada samo na nevinost cijelu
Ja da T e b e ljubim? Zar van Sebe Ti si,

Oče, Sine, Duše? Što, ja rda prosta,
Oholica, komu grijeh ko zvanje posta,
Komu oči, uši, miris, opip, usta,

Osjećalo svako, sva suština pusta —
Vaj, sva nada, griznja zanosno tek mari
Za plam, kakvim gori samo Adam stari?

V.

— Ljubi me! Dà, mene takva ljubav sputa,
Ja sam novi Adam, stari čovjek jelo
Meni je. Poganstvo, što te tako splelo,
U hrani mi strašnoj tek je bijedna ruta.

Moja ljubav plam je, što zavazda guta
Lude osjećaje pa izdiše tijelo
Ko miris; i potop ona je zacijelo,
Štono ništi sjeme, koje po zlu luta,

Da Križ zasja jednom, na kom sam izdiso,
I da mi čudesa užasne dobrote
Prestraše te jednom, osvoje i krote,

Bjež' iz noći. Ljubi. Jadna dušo, miso
To je moja još od dana vječitoga,
Da ti ljubiti moraš mene jedinoga!

VI.

— Gospode, bojim se. Sve me trese zima.
Vidim, tebe treba ljubiti. Al se snebih,
Da ljubimcem ja bih mogo biti tebi,
Pravdo, što si na strah istim pravednima?

Ta kako? Jer eto, gdje mi svod se klima,
Ispod kog mi srce grob izdublo sebi,
Nebo na me pada, i ja pitam: gdje bi
Bila staza, što je između nas ima?

Pruži svoju ruku i uskrsni mrca,
Da se tijelom, duhom pridignem iz blata.
Ali i kad pasti tebi oko vrata

Zar je to moguće? Povrh tvoga Srca,
Koje posta našim, dobit mjesto s nova,
Na kom otpočinu glava Ivanova?

VII.

— Zaslužiš li, sinko, to te minut ne će.
Gle, k Crkvi, što čeka ruku raširenih,
Sa neznanjem mutnim svoga srca kreni
Ko što osa na lijer napuknuli lijeće.

Priđi k uhu mojem, saslušati sve će.
Jednostavno, smjerno tu sve otkrij meni,
Ne ukrašuj, holost svaku odaženi
I kajanja pravog prikaži mi cvijeće.

Zatim smjelo, čedno k mom se stolu svrati,
Tu blagoslov gozbom slatkom ću ti dati —
Kod nje tek je slugom i anđelsko lice.

Pit ćeš Vино s loze, koja ne zna mijena,
Snaga mu, slatkoća, vrijednost necijenjena
Sadit će ti u krv besmrtnosti klice.

. . .

Potom nek ti vjera u tu Tajnu sjaje,
Po njoj jedno biće bivamo ja i ti,
Pogotovu često u kuću mi hiti,
Da tu primaš Vино, od kog žeđa staje,

Kruh, bez kojeg ovaj život izdaja je;
Da mi Oca, Majku moliš, nek te štiti,
U progonstvu zemnom da bi mogo biti
Janje, što bez vike svoju vunu daje,

Dijete odjeveno u lan i čistoću,
 Da zaboravio svoju bi vrednoću
 I ponešto posto nalik na mene bi,

Koji bjeh u dane Iruda, Pilata
 I Jude i Petra vrlo sličan tebi,
 Da umrem ko kakav hajduk od zanata.

Prem dužnosti te su same slatke spone,
 Za trud njihov još ćeš dobit sve miline:
 Dat ću da na zemlji kušaš mi prvine
 Mir, uboštvo drago i mistične one

Večeri, kad cio duh u nadi tone
 Misleć da već pije Kalež Domovine,
 Što ga mjesec sprema u blage visine,
 Ružična ga, tamna pozdravljenja zvone,

Dokle budeš čeko da u svijetlo kreneš,
 U ljubavi mojoj zauvijek se preneš
 Uz muziku vječnu slave mi i sile,

Gdje je trajni zanos, znanje nedosežno,
 Gdje u meni ti ćeš isjaivat nježno
 Patnje, tad već moje, što mi bjehu mile!

VIII.

— Ah, Gospode, što je? Vaj, suza se truni
 Od radosti silne: svojim glasovima
 Miluješ mi srce i kuniš me njima,
 I tu bol i milje čar sve isti kruni.

Smijem se i plačem: to ko s trublje puni
 Zov je na bojište, na kom štitovima,
 Gle, anđele nose bijele s plavetnima,
 I ta trublja grudi ponosno mi buni.

Klikćem, strepim, da ću biti izbranikom;
 Nevrijedan sam, al me tvoja blagost uči.
 Trud je, da, al gorim! I poniknuv nikom

Svom se dušom molim, prem još strava muči
 Nadu, što je otkri govorenje tvoje,
 I dršćući težim.

IX.

— Bijedna dušo, to je!